

V

Через кілька місяців Ганя сиділа коло вікна і колихала сина, в простій колиці, причепленій до стелі на вервечках, поглядаючи на яр. А менші сестри по черзі жили в Гані і помагали їй де в чому у роботі, доглядаючи дитини. Через рік пан Хоцінський вже спевнив своє слово, знайшов Ясеві краще місце в недалекому селі. Попрощалася Ганя з своїм рідним селом, зеленим яром, ставом, розпрощувалася, плачучи, з матір'ю, з сестрами. Неначе виїжджала за сине море, так плакала вона. Кому пак не жаль того місця, де хто родився і зріс, де жили батьки і діди? Ясеві було байдуже. Ніби не рідною землею була йому наша Україна!

— Ой боже мій, боже мій! — перекиривляв о. Хведор дочку й жінку, затаючи жалібним голосом, на зразець жіночого голосіння. — Куди ж це я виїжджаю так далеко на чужу сторонюнку, аж у Кушнірівку! за п'ятнадцять з половиною верстов. Так далеко, що звідсіль не видно!

— Господи! що ти за людина! — промовила з серцем матушка. — І дитини йому не жаль! Оддав дочку, як з хати випхнув, ще й сміється! Буде отак, безщасна, цілий вік тинятись та тягатись з економії на економію, не надбає добра, ні птиці, ні худоби. А тієї шкоди! А скільки перетовчється посуду! Хвалити бога, коли ще трапиться добре місце; а як же сидітимуть на бурку!

Марія Василівна заплакала, а о. Хведор передражнював її, хлипаючи: «Ой боже ж мій, боже! Коли тобі, Ганю, буде нудота за Нестеринцями, то виліз на вербу на вершечок та й подивись на Нестеринці, бо звідтіль буде видно їх».

Переїхав Серединський в Кушнірівку. Місце було трохи краще. Вже Ганя купила гарненьку канапу, справила гарну одягу, найняла няньку, держала корову, мала доволі молока й сира і була щаслива по-своєму, не нарікала на свій талан. Понудьгувала трохи за домом, та й перестала. За господарством, за дитиною, за любим чоловіком і нудьгувати було ніколи. Жили Серединські не багато і не дуже вбого.

Пан Хоцінський частенько приїжджав в гості до Серединських, став їм великим приятелем, запрошував до себе в гості. Хоча він був і удівець, однак ж любив закликати до себе веселих гостей, а найбільше молодих дам, і навіть справляв бали. Серед польських гостей Ганя і собі мусила промовляти потрохи по-польській. Всі польки без сороба хвалили її в вічі за те, що вона так чудово говорить по-польській, хоча вона насилу, велику силу змогла зліпити до купи кілька польських словець. А Ясь, незважаючи на те, що вже говорив до нашої церкви, в домі Хоцінського знов став поляком, говорив по-польській. Хоцінський помагав Серединським, навіть годив, коли в чому була в їх недостача. Ганя дякувала йому, хвалила перед усіма його добрість, а все-таки було здвигне не раз плечима, не вгадуючи, чого він аж надто вже добрий та прихильний до їх, як батько!

Серединський не лінувався, піклувався, пильнував коло панського скарбу. Пан йому дякував за добрі порядки. Перепадала Серединському не одна зайва копійка. Пішла добра чутка про економа Серединського по всій околиці, як про хазяйновиту й здатну людину.

Одного разу влітку пан Хоцінський приїхав до Серединського в гості. Тільки що він переступив поріг, Ганя зараз постерегла на його лиці незвичайну веселість. Його сірі очі блищали сміхом, губи сміялись, ноги якось швидше й проворніше переступали поріг. Здавалося, неначе поруч із ним вступало в хату саме щастя, ведене його власною рукою.

— Добру оце звістку несеш у вашу хату, Ганно Хведоровно! — промовив він, підступаючи до неї і цілуєчи її в руку. — Я вгадував, що ви будете щасливі за Ясем. На моє й вийшло...

Ганя одразу замовкла й охолола: серце в неї якось чудно заколотилось, мов щось недобре віщувало. Тимчасом вона ніби і зраділа, що панство таки наближалось до неї.

— Поздоровляю вас управительшею маєстності князя з Кам'яного!

Тут саме одчинились двері. В хату ввійшов Ясь. Хто б тепер пізнав Яся з тими дитячими ласкавими очима, з боязкою несміливою ходою! Несподіване, негадане щастя вже підняло його голову на плечах, звело докупи брови, надуло йому губи, наче витягло зріст. Ясь вступив до хати вже паном, гордо й поважно, без ознаки жадної тривоги, жадного зворушення на лиці, неначе він досягнув тільки того, що до його по праву й належалося. Він вже перечув випадком ще передніше про це, але мовчав і не сказав про це жінці, ще не певний в тому, чи дістане те місце.

Пан Хоцінський аж побіг йому назустріч, ухопив його, обнімаючи, і цілує, і поздоровляючи з новим місцем, з новою долею.

— Ну, Ганю! — промовив Ясь, — кидай тепер свої яри зелені, свої коноплі, гуси та кури! Рушаймо до Кам'яного. А за все те подякуймо панові Хоцінському, моему названому батькові, за його добру рекомендацію перед князем.

Ясь знов обняв Хоцінського і поцілувався з ним тричі, — одначе не в губи, а по-польській: тикаючи губами на повітря проз щоки, а потім поцілував Хоцінського в плече і нижче плеча в рукав.

Пішла весела розмова за самоваром. Всі троє були веселі. Пан Хоцінський розказував про маєтності князя, про його багаті економії, про цілі череди волів, коней, про корисний уряд управителя. Розказував він Гані про той будинок, де вони будуть жити, про високі багаті покої з великими вікнами, з дорогою обставою, про багаті, родючі поля та садки, звідкіль можна загрибати гроші лопатою. А найбільше розводився Хоцінський про князя, про те, який в його золотoverхий палац, які в тому палаці покої, зали з мармуровим помостом, які кругом палаца розкішні парки, садки, квітники, оранжереї...

Ясь слухав і очей не зводив з лица Хоцінського, неначе вперше на віку чув про такі дива. Не раз і не два Середичський марив про панську розкіш, про якийсь краще життя. Не раз і не два Ясь до півночі не стуляв очей після розмови Хоцінського про те, що Ясь веде свій рід од панського польського коліна, що в йому плине кров шляхетська, польська, а не мужицька — українська, що його діди й прадіди були заможні, були панами й католиками, мали поля, села, людей. Звичайно, як поляк, Хоцінський любив дечого багато і прибільшити, прикинути зайве, маючи на думці піднести вгору, піддержати нижчу польську шляхту, що вже переходила на українську національність й віру.

Хоцінський, своїм підмальованим оповіданням про минувшість Ясевого роду, розбуркав у йому гордість своїм родом, пишання своїм панством, ту гордість, те пишання, що лежить в самому дні лядської шляхетської натури, плине в зливку з його кров'ю. Не бог зна яке минуше було у Серединського; одже, доволі було навіть одного слова «пан», щоб розбуркати й розворушити в його серці позичену польщизну, бо він був з українського роду.

Ганя сиділа, мов у чаду. Неначе які чари розливали вони вдвох коло неї. Слухала вона їх розмову і не йняла віри своєму негаданому щастю. Згадала вона, що колись ще маленькою їздила з батьком на ярмарок у Кам'яне. Згадала вона про те Кам'яне, як про чудовий сон, що снівсь та не зостався в пам'яті, і тільки якісь невиразні місця, якийсь пишне забудування, якісь гарні, але неясні обличчя носяться перед очима, ніби виткані з тонкого туману. А як силкуєшся їх впіймати, на їх роздивитись, то вони ще далі одлітають, та все манять своїм гаразд не окраєним, не омежованим видом. Мріло Гані, як у тумані, якийсь місто, якась висока гора чи скеля, вся в зеленому дереві, а на самому верхечку якийсь забудування, не то церква, і не то хата, а більше якийсь чудова цяцька з золотими верхами. Коло того будинку знов пригадувала якийсь стовпи, якісь стіни зубчасті, як оборка, а потім пригадалися їй якісь садки розкішні, доріжки поміж деревом, ніби жовто помальовані, дерево, позчіплюване гіллям, мов стеля; скрізь під деревом білі люди неживі, скляний дім, а в йому знов дерево і квітки, як і надворі, цілі ніби стіни й купи чудових незвичайних квіток. Все те вставало перед її очима, як в тумані. Бачила вона потім золотoverхі

собори в Києві, здорове міське забудування, а все-таки давня дитяча мрія не зникла з її пам'яті.

Довго розмовляли вони, поки не потомились. Далеко за поріг випровадили хазяїни Хоцінського, дякуючи йому, як рідному батькові.

— От і завоювали щастя, Ганю! — промовив Ясь, зачинивши двері за гостем.

— Не завоювали, а само воно прийшло до нашої хати. Щастя блукає сліпе по світу.

— Ні, це ти, моє золото, приманила долю до нашої хати! Поки я сам жив, поти бідував. Ти, моя хазяйко, мене обшила і обмила.

Ясь розгорнув лист князя до пана Хоцінського та ще раз голосно прочитав запрохання себе за управителя. Князь просив через Хоцінського, щоб Серединський прибув якнайшвидше, обіцяючи йому річно плату з кількох тисяч карбованців.

— Завтра ж поїду я передніше сам, а ти лагодься тимчасом у дорогу.

— Чимало підвід нам треба! Ми ж таки вже розжилися, маємо доволі добра, маємо птицю...

— Яку птицю думаєш ти оце брати?

— А індики та гуси... та...

— Ще вигайдай що! — крикнув Ясь. — Та нас же люди обсміють, як ми притарабанимось з качками та з індиками!

— А посуду хіба мало? І на віз не заберемо...

— Чудна ти, Ганю, їй-богу! Який же посуд думаєш ти перти до Кам'яного?

— Як який же? Не кидати ж нам сипанок, солом'яників, діжок...

— Свят, свят, свят! Нас люди обсміють, назвуть нас харпаками, обідранцями. Під такі палати вона під'їхала б з діжками, рогачами! Може б, ти забрала горшки й миски?

— Горшків не варто брати, а макітри беру. Макітри новісінькі, здорові, платила по злотому, — це ті, що я купувала в Будищах на ярмарку. Таких макітер не знайдеш швидко. Обмотаю соломою, повтикаю в кадівб та й доведу хоч і за сто верстов!

— Ха, ха, ха! — зареготався Ясь. — Управитель з макітрами! Ха, ха, ха! Ой, простото, простото! Ой, господине моя дорога!

— Чого це ти регочешся? Ніби управителям і макітер не треба.

— Ха, ха, ха! Ти наробиш сорому на весь світ. Твоя думка про макітри, а я думаю, чим я завтра поїду до князя.

— А візком?

— Де ж таки візком!

— Візок же новий, мальований!

— Але ж до князя, пам'ятай собі!

— Неначе він бачитиме, чим ти там приїхав.

— От що я зроблю! Заїду до Хоцінського, покину там свій візок, а в його попрося фаетона та пару коней.

— Як собі знаєш. А на мене, то я б поїхала і візком.

— А я не поїду. Скажуть, приїхав якийсь безштанько на драбинчастому возі.

— Станьмо ж, Ясю, передніше панями, а потім вже будемо паніти. Поперед неводу не ловім риби!

Довго не спали вони, роздратовані негідним, несподіваним щастям. Тікає сон од очей безталанних, не приступає ж і до щасливих Ясь тішився панством. Гані з'являвся якийсь чудовий вигляд чарівничого місця, якась палата, якийсь садок, повний квіток, де поміж деревом гуляли мармуряні люди. А Ясь бачив себе великим бундючним паном в золотих палацах, де горіли тисячі свічок, де ворушилися сотні великих панів.

Через тиждень шляхом до Кам'яного їхав фаетон Хоцінського, а в йому сидів Ясь із Ганею. Коло погонича сиділа наймичка. На руках у Гані спала мала дитина. Підвода з деякими

хазяйськими причандалами їхала десь позаду. Ганя таки поставила на своєму: забрала кадовби, діжки, сипанки і деякий посуд. Одначе макітри з горшками мусили покинути матері. Підвода мала приїхати до Кам'яного вночі, щоб заховати од людських очей переднішу бідність управителя.

Коні витягли фаетон на гору. З-за гори разом устало все Кам'яне. Ганя, зачудована та замилована, аж крикнула од дивування! Її давні дитячі мрії тепер стояли і справді перед очима. І як багато справдішні дива були кращі, пишніші од тих неясних, невиразних дитячих дум!

Високі золотоверхі палати, збудовані в чудовім готицьким стилі, стояли на високому скелистому шпилі, над самою річкою, і дивились у тиху воду чотирма золотими баштами, веселими вікнами, високими стовпами. Той шпиль був на острівці, а через острівець лилася вода, розбившись на самовілки, падала з каменя на камінь, шуміла попід стрімкими боками високої скелі. І шпиль, і острів були вкриті чудовим парком-садом. Неначе поясом, був оперезаний понад річкою той шпиль мурованою стіною з чудними зубцями. Саме проти широкого мосту стояли високі дві башти з зубчастим вінцем, а між ними була широка брама просто в парк. За стіною скрізь виглядали поміж гіллям штучно пороблені верхи оранжерей, ніби висіли над зеленим гіллям. Проти палат на другім боці річки, на високому скелистому березі, стояла здорова церква, з тонкою готицькою дзвіницею. Муроване будування йшло понад берегом натикане задля убрання вигляду. Все те місце, облите навкруги тихою, ясною, мов дзеркало, водою, залите проміння сонця, було незвичайно гарне та веселе! неначе то був казковий зачарований палац серед лісу.

— Вгадай, Ганю, де ми будемо жити? — спитав Ясь.

— Мабуть, в цім домкові, — одказала вона, показуючи пальцем на чималу муровану хату.

— Тут живе княжий старий лакей; це дано йому до живоття, — промовив Ясь, осміхаючись. — Дивись, — он далеко, за княжим садом, на тій горі стоїть палац: ото наша оселя.

На горі, на другім боці парка, стояв палац, високий, убраний в карнизи, завітчаний на покрівлі химерними шпичастими башточками. Очевидячки, дім був збудований для вигляду по другім боці княжого палаца.

Ганя не йняла йому віри.

— А де тут, дядьку, управителя хата? — спитав Ясь так грізно, аж Ганя жажнулася.

— Ондечки, на горі за палацом, — одказав чоловік знехотя, показуючи пальцем.

Гані стало якось ніяково, неначе не хотілось їй їхати до того пишного дому.

Перебігли вони міст, заїхали на острів, поїхали попід самим садовим муром. Золотоверхий палац висів у їх над головами. Ганя, погонич, наймичка і сам Ясь втирили очі в золоті башти, колони, заморське дерево, доки все те не сховалось за скелею. Серце в Гані стукотіло в грудях. Ясь надимався, взявшись у бік рукою, супив брови, морщив своє молоде лице, щоб додати собі більше панського виду. Підкотили вони під дім, і Ясь, взявши Ганю під руку, гордо й пишно переступив поріг своєї панської квартири.

Слуги забігали, загомоніли, забрязкотіли ключами. Старенький лакей в синій лівреї одімкнув двері, одчинив їх, оступившись з поклоном.

Ще гордіше, ще пишніше Ясь вступив у дім, ще вище підняв він голову, проходячи через цілий ряд просторних, високих покоїв. Сердито кидав він очима на всі боки, оглядав стелю. Очі його ніби говорили всім, що все те було не вдивовижу, що навіть все те було не дуже хороше, не дуже вдовольало його. Через годину сиділа сім'я в одній скромній світлиці за столом, накритим тонкою білою скатертю коло самовара.

— Якого тут багато кімнат! — промовила Ганя.

— От і багато! Перша кімната буде прихожа; друга — прийомна, третя — зала, четверта — гостинна, п'ята — твоя спальня, шоста — моя спальня, сьома — твоя убірня, восьма — мій кабінет, дев'ята — столова, десята — дитяча, одинадцята — дівоча, дванадцята — канцелярія, тринадцята... та ще й мало, коли б ти знала. Ми ж тепер не абиякі панки. Хіба ж ти не бачила,

скільки покоїв у пана Хоцінського?

— І навіщо нам такого їх багато? З нас було б доволі трьох: задля себе, для гостей..

— Ти, серце, зросла не в панських будинках, ти не тямиш, що то потреба луччого життя.

— Та коли б ти знав, мені чудно й навіть сумно буде жити в багатих та дуже просторних світлицях. Чогось мені здається, що я оце не в хаті, а десь надворі... Хожу по тих покоях, неначе по надвір'ю. Де ж пак, од кутка до кутка сливень цілі гони!

— Бо ти жила й досі в малих хатах, як у скриньках. А мені, то ще й мало! Я люблю розтушуватись, розгорнутись широко, на всі боки.

Ясь розкидався на широкій канапі, мов справдішній панюга. Наука пана Хоцінського «не пішла в ліс», а показала свою ознаку.

А Ганя ходила по покоях, придивлялась до всього, оглядала мебіль, високі дзеркала, завіси, килими. І чудно їй було серед такої розкоші; і багато дечого здавалось їй і зайвим, і непотрібним на очі хазяйки. Ті канапи, крісла, котрими були заставлені світлиці, щоб кутки були непорожні; ті дзеркала поначіплювані, щоб стіни не були голі; те широчезне старинне ліжко, де лягло б десять душ, та ще було б місце, — все те здавалось їй чудним, непотрібним; все те здавалось їй великопанським вередуванням, що розвернулось би на весь світ, ладне простягтись на всю землю, і ще й репетувало б, що йому й землі мало!

На другий день Серединський налагодився йти до князя — показатись його, мовляли, ясновельможності, поблагословитись на господарство, на панування над його добрами. Та сказано йому, що князь приймає тільки, почавши од дванадцятої години. Поки та година наблизиться, повів Серединський свою молоду жінку оглядати той рай, що сьав на сонці кругом княжої оселі.

Краса того раю, того місця невимовне здивувала Ганю. Рідко трапиться знайти на Україні таке чудове місце, де до краси натури прийшла на поміч людська вигадливість. На острові річка розлилася самовілками та поточками поміж купами каміння, між тісними розколинами скель. Все те місце було заросле зеленим деревом, заставлене по квітниках оранжерейними вазонами в чудових купах, залите квітками. Скрізь крутились широкі, посипані жорствою та червонуватим піском, доріжки поміж купами зеленого дерева, по зеленій траві, понад водою попід скелями, завішаними диким виноградом та листатим хмелем. Через річечки з острівця на острівець були перекинуті над кипучою, спадаючою водою легенькі місточки, обвиті повійкою та усяким крученим зіллям. В темних закутках, в сутінках, попід навислими скелями стояли марморяні статуї. За високою скелею плавали пишні лебеді; по зеленому, рівнесенько стриженому дерні похажали пави та павичі, порозпускавши свої пишні хвости. Тут же були розкидані кружала квіток; а в річку заглядали легенькі, як цяцьки, верхи високих оранжерей. На скелях скрізь були поставлені статуї, вазони столітників, кіоски. Все те було оплутано густим крученим зіллям, що спадало вниз густими зеленими гірляндами, китицями, понависало разками і цілими гніздищами.

Великий пан, згадуючи стару шляхетську Польщу, позаводив таку розкіш на нашій Україні ще тоді, коли можна було людськими мужичими дармовими руками орати і сіяти, сади садити, каміння перевертати і гори рушати з місця. Дивуючись, незчулась Ганя, як уплило дві години, і якраз у свій час пішли вони до князя.

Недовго гостився Ясь в покоях княжих: одну хвилиночку. Він знав панський звичай, що не велів одбувати довгих візитів. Княгиня була дуже привітна, розмовляла, осміхалась, а князь навіть провів їх не тільки до прихожої, але геть далеко у сад по широкій доріжці, обсаженій оргинією саме в цвіту.

Над самим берегом одного струмочка, шипучого тихим шумом, розлігся квітник з самих рож, закопаних в грядку на літо. На тих куцах цвіло сортів сорок усяких рожевих квіток. Князь махнув на садовника і звелів нарізати великий пучок пахучих троянд, білих пахучих додур і, взявши в свої руки, подав букет Гані, з додачею компліментів і ласкавих поглядів на її зачервоніле лице. Потім

він загадав садовникові нарвати з миску морель і звелів однести на квартиру. А після всього провів Ганю до фаєтона, сам посадив її в фаєтон, ласкаво попрощався з Ясем і навіть просив до себе в гості.

Вернувся Ясь додому веселий; згадував, який князь був до їх ласкавий; яка ввічлива була княгиня; далі чогось насупився і промовив до Гані:

— Оце дивлюсь я на наше нове житло, а перед очима в мене все манячать князеві світлиці. Там, Ганю, прихожа, надісь, краща од нашої столової кімнати. І досі я не опам'ятаюсь! неначе мені оце снився якийсь чудовий сон. А пам'ятаєш, Ганю, той яр в Нестеринцях, де ми часто гуляли, ту бідну економію, де ми жили? Чи думали, чи гадали ми тоді, що нам трапиться такий талан, що ми житимемо поруч з великими панамі! Що за багатство, що за пишнота, що за розкіш у тому дворці! Якого там срібла, золота, квіток, мармуру! Побув я там годину і наче аж поздоровшав, наче зазнав якогось невідомого щастя. Неначе душа моя була в раї, в небі і закуштувала якогось кращого життя. Поки живий, не забуду я цього дня. А князь! що за добра, привітна людина! А його княгиня! Так мило, так просто обійшлася з нами, дарма що велика пані. Вже й не молода, а як на її усе лежить до ладу, яка рівна її постать! навіть вона ще гарна.

— Яка ж вона гарна? — одказала Ганя. — Мабуть, ти на неї дивився гарними очима. Вона стара, як гриб.

— Одже ж ти, Ганю, мабуть, дивилася на неї негарними очима. Сказати правду, на тобі одежа лежить зовсім не так гарно та до ладу, як на її, хоч ти й краща од неї. Не сердься тільки на мене, моє серце.

— За що тут сердитись? До князів нам далеко, як до неба.

— А хто б не хотів бути од їх недалеко?

— Я б не хотіла, — промовила Ганя, осміхаючись. Замовк після цього Ясь, і не знав було, що він думав. І зажив Ясь із Ганею в добрі та в гаразді. Високі, просторні покої були не пишні тільки врівні з княжими, а самі по собі були навспряжки дуже гарні! В перших, парадних покоях стіни блищали білими шпалерами з срібними квітками. Ганині покої були обсипані по стінах і по завісах чудовими букетами троянд, ніби недавнечко нарваних у саду. Скрізь по світлицях простяглася довга стежка дорогого килима, закиданого оберемками лелій, фіялок, рож, ніби на грядках. Під оком українки-хазяйки все в покоях заблищало, залисніло, засміялось з усіх боків весело й привітно. І не раз Ганя, сидячи на м'якому кріслі, задивлялась на веселі покої, а Ясь, заклавши руки за спину, закинувши гордо голову, опустивши віка на очі, тихою стопою пошожав по покоях. По одній його поставі, по одному лиці можна було бачити неоднаковий вплив несподіваної зміни життя на дві неоднакові вдачі.

Раз якось з пекарні влетіла до покоїв привезена з Нестеринець наймичка і почала розпитувати в Гані про якусь там куховарську справу, держачи чималий горщик в руках. Наймичка весело й голосно щебетала до Гані, як було колись і в Нестеринцях. Голосна луна од її розмови розляглася по світлицях і вразила Ясєве ухо. Він аж почервонів.

— Геть в пекарню! — крикнув він на наймичку. Наймичка злякалась, аж не стямилась, і випустила з переляку великий горщик з рук. Горщик безневинно гепнув на поміст і розлетівся на шматочки.

Вперше зроду заблискотіли якось чудно Ясєві очі. — Геть пішла в пекарню! — крикнув він удруге. Наймичка, призвичаєна в Нестеринцях завжди приходити вранці до пані розпитувати про обід, про страву, невимовне здивувалась і ні в сих ні в тих тихенько почимчикувала до пекарні, зрозумівши свою нову провину, нечувану в Нестеринцях.

— Ганю! — промовив Ясь, зараз тихомирившись, — час нам знати своє місце між людьми, а слугам — свою честь. Тут тобі не Нестеринці! це Кам'яне. А ти теперечки управительша і пані. Нехай наймички не насмілюються з тобою отак балакати і сюди в покої ходити, швендяти тут з

горшками. Прибігла, нагуркала, налепетала, ніби в корчмі! І страху немає у подлого народу! Тут ти, Ганю, не дуже балакай з робітницями та наймичками! Найшла гарну компанію! Треба, серце, знати свою честь, шанувати себе, то й тебе люди шануватимуть.

— А хіба ж мене люди не шанують? — промовила Ганя. — А хіба ж тобі в вічі не хвалили мене нестеринські люди?

— Соромилась би ти, Ганю! Які ж люди? мужики!.. Шануватимуть мужики, — то пани не шануватимуть. Годі нам з мужиками куматись! З нас люди сміятимуться... люди кращі...

Розумієш, Ганю?

— А колись передніше ж не сміялись. І Хоцінський бачив, як я балакала з наймичками, як я сама часом і обід була варила, та й не сміявся ж!

— То було передніше, колись, — одказав Ясь. Задумалась Ганя, сидячи в кріслі; задумався Ясь, ходячи по покоях. З її думки не сходило Ясеве лице, гнівне, навіть люте, з думки Яся не виходив вид смирної, тихої Гані, балакаючої з наймичками запанібрата. На хвилинку тільки в серце Гані зазирнуло якесь недобре віщування, та й знов окрила його веселість. Бо про що тут було журитись у тому раї! Не раз і не два молоді гості, всі хороше повбирані, вилися роєм по блискучих світлицях та дорогих килимах. Кругом молоді хазяйки розлягались веселі сміхи й жарти, сяли щасливі лица, блищали ясні очі. Не раз і не два музики лились чудовими гуками по покоях, облитих світлом канделябрів, і викликали до танців невгамовані рої панянок та паничів. І часто Ганя з Ясем при зорях верталася додому з гостей на баских конях в гарненькому фаєтоні. Думки її навіть не досягали до такого талану.

— Тішся, моя мила! — було каже Ясь, — ми діждались щастя. Проси, чого душа твоя забажає! Все тобі зараз буде.

І залисніло на столах срібло та злото, залисніли на Гані дорогі квітки та сукні. Сама Ганя розпишилась, як троянда повна. Несподівана розкіш, безробіття та спокій заколихали й, як малу дитину, наддали спокій рисам лица чистого, білого, як мармор. А ті загорілі колись руки знов побілішали, зійшли, як на дріжчах, пухкі і кругленькі, як у її батька. Одна її душа зоставалась, яка й була, — така ж добра, тиха, до всіх привітна.

— Знаєш, Ганю, яка в тобі недостача? — говорив не раз Ясь, сидячи коло неї ввечері.

— А скажи, чоловіче мій, яка в мені недостача? — питала вона його, жартуючи.

— В тобі нема ні кришки гордощів. Для пані — то велика недостача! Пані повинна бути гордовита, поважна, а коли не гордовита, то принаймні повинна знати, хто їй рівня, а хто й ні. Яюсь ти до всіх однаково привітна, — і до великого пана, і до писаря, і до наймички. Чи вже ж пак тобі великий пан і драненький писарець — усе одно? До одних треба бути, звичайно, привітним та звичайненьким, а до других — так собі.. і щоб люди збоку постерегали тес. А ти — як говориш, так яюсь говориш зо всіма однаково! Гордість та пиха — то ознака розуміння своєї честі. Гордість — то прикмета й окраса аристократії.

Ясь підвисив голос і замовк. Він пригадував давні розмови та слова свого вчителя Хоцінського, як от школяр пригадує вивчену лекцію.

— І батько мій не був гордий, і мати моя не була горда, не буду й я горда. І не люблю я навіть людей гордовитих, що несуться вгору так, що до їх ані приступу! — одказала Ганя.

І не раз заступалася Ганя за безвинних людей, за писарів, не раз було, жартуючи, посилала чоловіка до людей, що ждали до півдня, сидячи без шапок у ганку, як звичайно буває в панів. Як добрий геній, Ганя здержувала шкодливий ляхівський вплив Хоцінського. По любові і добрій згоді між ними, Ганя завжди потрапляла до своєї мети.

Мати з сестрами частенько одвідувала Ганю. Не забував дітей і о. Хведор. Ганя дарувала бідним сестрам гостинці, давала їм свої дорогі недоношені сукні. Не раз сам Ясь купував своїм зовицям стрічки та квітки, до котрих усі дівчата дуже ласі. Часто Ганя брала до себе на кільки

місяців по черзі сестер. Довго й довго дочки о. Хведора згадували за ті веселі бали, де їм доводилось танцювати з паничами, зручнішими й кращими од богословів.

Раз зимою, якось при обіді, згадав Ясь, що не зробив візита одному економові, якомусь Лемішковському, про котрого йому усе торочив та нагадував Хоцінський, й не так про його, як про його сім'ю.

— І кілька разів я був коло тієї економії, та й не заїхав. Воно тут і недалеко, у Тхорівці; буде, мабуть, верстов з сім або з вісім. Економія бідна, обшарпана. Мабуть, там живе якийсь куценький ляшок. Страх не хочеться їхати до його!

— Не забувай, Ясю, що й ми недавно були бідні. Поїдь же, поїдь, не лінуйся! — прохала Ганя.

— Біда мені з тобою! Що мені гірке, тобі солодке. Поїду, поїду, поїду, тільки цить.

І поїхав він одного дня зрання.

Економія стояла серед невеличкого бідного села, що належалося до якогось небагатого дідища. Бідність оселі неприємно вразила Ясеві очі, нагадуючи йому передніше життя в Нестеринцях. Хата з ганком похилилась на обидва боки, наче переломившись пополювині саме на середині. Старий ганок розхилив свої стовпи вчизу, наче розставив од старості ноги, щоб міцніше встояти. На старих обідраних повітках подекуди світилися крокви, наче сухі ребра. Вікна з темними старими шибками здавались темними очима сліпця, що лупає страшними більмами. По дворі скрізь валялись купи неприбраного гною, бігали собаки, никали худі шкапи. Голодні корови смикали стріху. Один садок, старий і густий, розрісся кругом хати, стані та повіток, повтикавши гілля під обідрану покрівлю.

Між двома стовпами, до котрих давно колись були причеплені ворота, вбігли баскі коні Ясеві і, як змії, полинули попід повітками.

Лихі, худі та миршаві собаки опали санки і смикали Яся за ведмедачий комір. Біднота, пустиня, голодні дикі собаки — все те так вразило Яся, що він трохи не гукнув до погонича: «вертайся назад кінями». Одначе було вже не можна вернутись. Ясь мусив недбайливо ступити в ганок. Тільки він ступив у ганок, звідтіля на всі чотири боки, покинувши просо та гречку, шарахнули кури, гуси, качки, голуби, горобці, навіть поросята. Півень кинувся йому в лице; поросята поточились під ноги. Все те кричало, верещало, киркало, кудкудакало, покидаючи пашню і втікаючи, кудою було можна втікати. А позад Яся завзятий Сірко вчепився зубами до шуби і немилосердно вихав на всі боки нещасного ведмеда, тільки шмаття летіло, тим часом як інші обступили погонича, що хвиськав на їх батогом. Прорвавшись через таку орду, невидану навіть у свого тестя, о. Хведора, Ясь насилу одчинив сінешні двері і сховавсь за ними од собак, що вили, як скажені, і гризли од злості двері. Ясь прожогом одчинив ті двері в покої, котрі були саме проти сінешніх дверей, і влетів у хату, як той заєць, тікаючи од череди хортів. А там у хаті знов шарахнуло від його усе живе, вже не кудкудакаючи, а крикнувши: «Ох! ах! ой! ай! Сзус! Марія!» По хаті, як густий сніг, літало гусяче пір'я та пух і заліпило Ясеві очі.

Стуманілий, він стояв серед хати і не знав, що робити. Нова сцена в хаті здалась йому тільки протягом першої в ганку. Аж ось, крізь літаюче пір'я, він примітив перед собою чотирьох маленьких хлопчиків, — знать, хазяйських синків, що сиділи над горшками, повними гусячого пір'я. Тоді тільки він догадався, що сполохав економську сім'ю, котра вкупі з наймичками і малими дітьми дерла пір'я, як буває зимньою добою.

Наймичка показала Ясеві другі двері з сіней, на правий бік, в залу. Перша світлиця Лемішковського своєю бідністю нагадала Ясеві його передніше життя.

Довго ходив Ясь по світлиці, оглядаючи стареньку і простеньку мебіль, дешевенькі картинки на папері, польські образки ченстоховської богородиці та Ісуса з баранком. Ніхто не виходив до його. Вже Серединський нудивсь, позіхав, сідав і вставав, і знов сідав. За стіною в другій хатині було тихо. Тільки дитина маленькими ніжками прибігла до дверей і висунула з-за дверей трохи не

всю головку, в певній надії, що гість її не бачить. Коли це одчинились бокові двері. В залу вступив хазяїн Лемішковський, чоловік високий, поставний, повний, плечистий, з довгим чорним розкішним волосом на голові, з чорним вусом, з чорними великими очима. Як саме його прізвище, так і постать виявляли його вроду зовсім не польську, а щиро українську. Одначе Лемішковський звав себе, — принаймні при жінці і дітях, — поляком і в своїй сім'ї говорив завжди по-польській, хоч дуже погано.

Лінивою, млявою ходою підступив він до Яся і привітався до його якимось ніби знехотя й не дуже радо. Вся його постать, цілий обвід повного, круглового лица, м'які повні губи, ласкавий погляд великих очей, тихий, симпатично м'який голос, — все те виявляло одразу його м'яку вдачу, ласкавість душі, не вважаючи навіть на те, що розкішний, шерсткий та цупкий, як дріт, волос, мов грива у лева, і велика будівля тіла натякали на захований десь глибоко міцний характер і здорову завзятість.

Посідали вони на канапі і почали звичайну візитну розмову, нікому не потрібну, не цікаву, нікого не займаючи. Після перших слів зараз позіхнув господар, а потім — і гість. Ще кілька слів було промовлено, і розмова перетялась... Ясь з висока поглядав на Лемішковського й думав: «і чого мене занесла лиха година до цього Лемішковського, сонного, млявого, вбогого, з головою й одежею в гусячому пуху?» А в господаря все вертілася така ж сама думка: «і яка лиха година принесла цього пана Серединського, певно, багатиря, управителя, в мою бідну садибу? І чого йому треба од мене? І навіщо я йому здався? Це, певно, вона! це жінка затягла його!»

Обидва вони сиділи й мовчали без сорому, давши сміливо волю своїм думкам. Хазяїн вряди-годи промовляв слівце, а Ясь ще з більшою неохотою одповідав йому, одначе не смів прощатись, сподіваючись виходу сім'ї, про котру йому торочив Хоцінський.

Довгенько-таки сиділи вони і більше мовчали, ніж балакали. Рівне, одноманітне цокання маятника коло годинника, тепло в хаті, тиша навкруги, — все те наводило непереможну сонноту, тільки не на Яся, а на Лемішковського, — ще й надто, що він недавнечко, раннім простацьким звичаєм, пообідав і тільки що хотів спочити, аж тут принесло пана в ведмедях! Байдужне лице Лемішковського трохи зблідло і виявляло для цікавого ока якусь пережиту й перебуту скорботу, якесь горе. Та не Ясеві було читати тес. Він з огидою запримітив сонний погляд хазяїна, одначе сидів і дожидався, оглядаючи через вікно пару своїх баских коней, б'ючих копитами сніг під собою.

Коли це одразу, неначе вітром, одчинились обидві половинки дверей. В залу вступила з повагою, тихою ходою й трохи по-театральному пані Лемішковська і пишним поклоном привітала Яся, що схопився до неї назустріч. Зараз за нею всунулась, ніби возом в'їхала, середніх літ панія з лицем незвичайно чудним і негарним. Лемішковська назвала її гувернанткою своїх дітей — панною Теодозею.

Ні шелестіння довгих суконь, ні слова привітання не розбуркали, не ожвавили Лемішковського. Він собі дививсь байдужісінько, наче крізь сон, на цю сцену. Лице пані Лемішковської спашнуло полум'ям од сорому, що її чоловік не знає своєї ролі. Та вона зараз поправила і повела таку розмову:

— Вчора мали ми гарну компанію в себе, не спали сливе цілу ніч і дуже потомились, забавляючись.

Лемішковська говорила по-польській, бо була полька.

Швидко потім одлетіла одна половинка дверей, і в неї влетіла в куценькій сукні старша дочка Лемішковського, легенька, жвава, як пташка. Вона сміливо присіла серед хати до Серединського, пурхнула до мами і причепилась за її спиною на кінчику стільця, як часом пташка чіпляється ніжками на тоненькій висячій гіллячці. Незвичайна схожість дочки з матір'ю дуже вразила Яся. Здавалось, віби то були дві рідні сестри, а не мати з дочкою. Однакові лоби, білі і чисті, як мармор,

однакові носи, тоненькі, рівні, з прозорими рожевими ніздрями, однакові губи, повні і свіжі, однаковий цвіт лица — сніговий, білий. Тільки мати мала великі, щиропольські сірі очі, нагадуючі каламутну воду або просте скло, припаде порохом. Яка б не була в польки краса, їй бракує одного — темних або синіх очей. Карі ж очі коли і бувають у котрої, то не з рідної раси, — це українська позичка. Дочка Лемішковської мала очі батьківські, великі, карі, блискучі, на чистих білках.

Панна Теодозя хоча була найкраще прибрана, в шовкову сукню, та неприємно вражала очі своїм чудним лицем. Треба було довго звикати до його, щоб з ним освоїтись. Теодозя сіла поруч з Ясем. Ясь трохи не пересів на другий стілець. Тільки почування шаноби людських звичаїв вдержало його на місці. А вона так і впилась у його своїми очима, сірими, ще й жовтуватими. Все її лице складалося з одного носа. Дивилась вона просто на Яся, а він бачив перед собою один тільки ніс. Повертала вона голову набік — він і знову бачив тільки ніс. Із маленького, неначе в кошеняти, лобка виступав її ніс, неначе погнавшись навздогінці за якимись ласими пахощами, і геть випередив малісіньке підборіддя, що сливе зовсім не було й знать, як вона нагинала голову трошки вниз. Недурно ж вся околиця звала її «губерносом».

Лемішковська обперлась ліктем об подушку, закурила папіроску. Теодозя вирівнялася і бадьорилась, наче на смотру. Маленька панночка вертілась та обсмикувалась, як пташка, а Лемішковський насилу моргав сонними очима, що злипались як на то теж, наче карюком примазані.

Хазяйка спитала в Серединського, чи сподобався йому цей край, а далі разом з Теодозею повела розмову про Варшаву, про Петербург. Прикинуто було кілька слів навіть про Париж і французькі моди.

— Ох! мій пане! — крикнула тоненьким, тільки не природним голосом Теодозя, — коли б хто відав мою тугу по нашій милій Варшаві! Що то за милий край! що там за люди! Ах! Ох! що там за веселість! Там люди ніколи навіть не зазнають нудьги. Цілий день біганина, вештання, стукотня! Та все те повбирано по найновішій моді. Чи віриш, пане? Хіба тільки в Парижі можна знайти громаду таку веселу, говорючу, яка мала б стільки смаку в убранні, в манерах. Один мій знайомий князь у Варшаві казав мені, що Варшава навіть краща за Париж, тільки про Варшаву, бачте, мало знають. Ой, *«матко боска!»* При однім згадуванні мені стає веселіше в сільській тиші. Я тільки й живу й животію згадуванням... Ох!

— А чом же ви там не zostались, в вашім Парижі, та приїхали в нашу Тхорівку? — спитав несподівано Лемішковський.

Жінка кинула на його неласкавим оком. Вона все сердилась, що він своєю простотою завдавав брехню Теодозі, як вона починала чванитись та вже дуже виславляти Варшаву. Лемішковській замовк.

— А тим прибула сюди, що невідомий голос долі велів мені сюди їхати, доконче сюди! — промовила Теодозя, важко зітхнувши, і схилила голову, загулюючи носом усе підборіддя.

— Чи виїжджає ваша жона, чи не нудьгує на селі? — спитала хазяйка.

— Мало ще маємо знайомих. Була вона кілька раз у княгині, — промовив Ясь.

— Що за чудова панія, наша княгиня! що за добра, янгольська душа! Яка вона привітна! — промовила хазяйка, неначе вона з княгинею вкупі зросла і вік звікувала.

— Таких паній тільки в Варшаві можна знайти, таких милих, ласкавих, хоча й належачих до вищого світу, — додала Теодозя. — Останній бал в княгині зрівняється з балами наших вищих і багатіших варшавських аристократів, — промовила Теодозя, неначе вона й справді гуляла на тих балах.

— Чи не чули ви оркестра нашого князя? — спитала господиня. — Варто послухати! Хоч тут і село, й дичина, але в нас можна почути найкращих італійських і німецьких композиторів: і

Бетховена, і Россіні, й Белліні. Як чудово недавно грав оркестр «Травіату» й «Норму»!

Так вертілася розмова коло матерій високих, поважних, дуже не гармонюючих з бідною, драною обставою старої економської хати.

Ясь підвівся і почав прощатись. Дами заворушились і просили навідуватись до їх в їх сільську пущу. Лемішковський не просив і слова не промовив.

Дві наймички з коромислами одганяли собак. Ясь, під захистом коромисел, вийшов з ганку і сів на санки. Лемішковський мовчки поклонився до його. З усіх чотирьох вікон виглядало на двір кільканадцять голов, і великих, і маленьких, котрі попрутулювали лоби й носи до шибок, аж носи влипли, — щоб подивитись на багатого гостя, на коні, на погонича.

Через кілька годин при обіді Ганя розпитувала Яся про його недавній візит, про нових знайомих, а Ясь, регочучись, розказував їй за економію та за господаря й господиню.

— Не смійся, серце Ясю, з бідних людей, не цурайся їх. Згадай, що й ми були недавно бідні. Коли ти гордуєш ними і не хочеш знатися з ними, то я сама поїду колись до їх і запрошу їх до себе. — Поїдь, Ганю, то побачиш, як Лемішковський спатиме при гостях у залі.

— Годі тобі вигадувати та видумувати! — одказала Ганя.

— Лемішковська, нігде правди діти, гарна панія, тільки вже надто багато говорить про щось дуже вже високе... А діти деруть самі пір'я! Та, певно, й сама панія з панночкою дерла пір'я, як я приїхав. Міркую, що й Лемішковському загадує жінка пір'я дерти. Не подякую я Хоцінському за таку рекомендацію.

— А я поїду до їх, коли вже на те пішло! — знов одказала Ганя.

— Їдь! про мене! тільки бери два козаки гайові з рушницями, щоб обороняли тебе в тому звіринці. Подивись лиш, що сталося з моїми ведмедями!